

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Declarationes ejusdem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Declarationes aliquot Sacre Congregationis Concilij
S. D. N. Urbani Papæ VII I. auctoritate editæ, supra
Decretis ejusdem Congregationis, de
Celebratione Missarum.

quam regularibus cujuscunque Ordinis, Congregationis, & Instituti, quancunque ob causam concessa, quibus indulgetur, ut certarum Missarum, vel Anniversariorum celebratione, aut aliquibus Collectis, seu Orationibus plurimum Missarum oneribus in futurum suscipiendis satisfiat.

10. Ac similiter omne damnable lucrum ab Ecclesia removere colens; prohibet Sacerdoti, qui Missam suscipere volens, cum certa elemosyna, ne eandem Missam alteri, parte ejusdem elemosyna sibi retenta, celebrandam committat.

11. Præterea ne in Ecclesiis, in quibus onera Missarum perpetuum imposita sunt Sacerdotibus in eis, ut par est, adimplendis, eo tepidiores, ac segiores reddantur, quod onera hujusmodi, cum nulla, aut parva sint utilitate compensata: statuit, atque decernit, ut pecunia, ac bona mobilia Ecclesiis, Hospitalibus, Congregationibus, Monasteriis, Conventibus, ac locis omnibus tam secularibus, quam regularibus, atque illorum personis in futurum simpliciter accipiendis cum onere perpetuo Missarum celebrandarum ab eis, ad quos pertinent, sub pena interdicti ab ingressu Ecclesiæ ipso facto incurrenda, a die realis acquisitionis, scilicet deponi debeant penes adem Sacram, vel personam fidei, & facultatibus idoneam, ad effectum illa, seu illorum pretium quamprimum investendi in bonis immobilibus fructiferis, cum expressa & individua mentione oneris, quod illis annexum reperitur: ac si eadem bona, mobilia auctoritate Apostolica deinceps alienari conigerit eorumdem personarum, sub eadem pena, ut supra, deponi, atque in aliis bonis fructiferis eidem fructiferis, cum ejus oneris repetitione, atque annexione, converti debeat.

12. Ad hoc Sacra Congregatio, quibusvis Capitulis, Collegiis, Societatibus, & Congregationibus, nec non omnibus, & singulis Ecclesiis, ac priorum locorum, tam secularium, quam regularium Superioribus, vel aliis, ad quos pertinent, districte prohibet, ne in posterum onera perpetua suscipiant Missarum celebrandarum, secularibus quidem sine Episcopi, vel ejus Generalis Vicarii: Regulares vero sine Generali vel Provinciali consensu, & licentia in scriptis, & grati concedenda: alioquin sacralis, qui huius prohibitionis transgressor extiterit, ab ingressu Ecclesiæ interdictus sit ipso: Regularis vero, pena privationis omnium officiorum, que tunc obtinebit, ac perpetua inhabilitatis ad alia de cætero obtinenda, vocisque activa, & passiva absque alia declaratione incurrat.

13. Elemosynas vero manuales, & quotidianas pro Missis celebrandis ita demum iidem accipere possint, si oneribus antea impositis ita satisfecerint, ut nova quoque onera suscipere valeant, alioquin omnino abstineant ab hujusmodi elemosynis, etiam sponte oblati in futurum recipiendis, & capsulas auferant ab Ecclesiis, cum inscriptione illa Elemosyna pro Missis vel alia simili, sub usdem penis ipso facto incurrendis, ne fideles hoc ratione frustrentur.

14. Episcopus vero, seu ejus Vicarius aut Generalis, vel Provincialis, ubi de licentia pro perpetuis oneribus fuerint requisiti, in singulis casibus, diligenter inquirent, de singulis Missarum celebrandarum obligationibus cuique Ecclesiæ, Monasterio, aut loco pio incumbendis, nec antea assensum hujusmodi, aut licentiam prebeant, quam eis legitime constituit illius Sacerdotes tam novo oneri suscipiendis, quam antiquis iam susceptis satisfacere posse: præcipueque rationem habeant, ut redditus, qui Ecclesiis, aut locis piis relinquuntur omnino respondeant oneribus adiunctis, secundum morem cujuscunque Civitatis, vel Provinciae, intelliganturque, si in re tanti momenti desides, aut negligentes fuerint in novissimo die se huius prætermissi muneris rationem esse reddituros, &c.

Præterea Superiores existentes intra fines Italiae, & Insularum adiacentium, computent in primo congregando Capitulo redditus Conventuum eorumque summam ad Sacram Congregationem mittant, ut &c.

15. Super prima Sacre Congregationis Decreto de celebratione Missarum, quo prohibetur, ne Episcopi in Diocesano Synodo, aut Generales in Capitulis Generalibus, vel alias, quocummodo reducant onera ulla Missarum celebrandarum, aut post idem Con. Trid. imposita, aut in limine foundationis. Queritur, quid si legatum sit ita tenue, non sit qui velit onus illi injunctum subire, & si recurrendum sit ad Sedem Apostolicam pro moderatione oneris totum sive fere totum infundendum sit pro expensis ad id necessariis?

16. Secundò, super secundo ejusdem Congreg. Decreto, quo cavetur, ut celebrentur tot Missæ, quot ad rationem tributa elemosyna præscripta fuerint. Queritur an verba illa (præscripta fuerint) intelligenda sint de præscriptione facta ab offerente, vel ab Ordinario?

17. Tertiò, an cum Ordinarius præscripserit elemosynam congruam juxta qualitatem loci, personarum, ac temporum, Sacerdotes accipientes stipendium quibus congruum teneantur Missam ab offerente præscriptam celebrare?

18. Quariò, an Sacerdotes, qui tenentur Missas celebrare ratione Beneficii, seu Capellanie, legati, aut salarii, possint etiam Manualem elemosynam pro Missis votivis, aut defunctorum recipere, & unico Missæ Sacrificio utriusque oneri satisfacere?

19. Quinò, postquam quod Testator relinquit, ut celebrentur pro ejus anima centum Missæ absque ulla præscriptione elemosynæ. Queritur, an liberum sit Hæredibus, an elemosyna præscribenda sit ab Ordinario?

20. Sextò, super tertio Congregationis Decreto, in quo eadem Congregatio revocat Privilegia quibus indulgetur, ut certarum Missarum, vel Anniversariorum celebratione, aut aliquibus Collectis, seu Orationibus plurimum Missarum oneribus in futurum suscipiendis, intelligenda sint de suscipiendis post Privilegium?

21. Septimò, super quarto ejusdem Congregationis Decreto quo prohibetur Sacerdoti, qui Missam suscipit celebrandam cum certa elemosyna, ne eandem Missam alteri, parte ejusdem elemosyna sibi retenta, celebrandam committat. Queritur, An permittendum sit administratoribus Ecclesiarum, ut retineant aliquam elemosynarum portionem, pro expensis mantentionis Ecclesiæ Altarium, Inferientium, Paramentorum vini, luminum, Hostiæ, & similitum?

22. Octavò Au hoc Decreto habet locum in Beneficiis qua conferuntur in titulum, id est, an Rector Beneficii, qui potest per alium celebrare, teneatur Sacerdoti celebranti dare stipendium ad rationem reddituum Beneficii?

1. Nonò. An Sacerdotes, quibus aliquando offertur elemosyna maior solita pro celebranda Missa, debeant dare eandem integram elemosynam iis, quibus Missas celebrandas committunt.

2. Decimò Super Quinto ejusdem Congreg. Decreto, quo inter cætera statuuntur, in hæc verba. Elemosynas, & oblationes manuales, & quotidianas pro Missis celebrandis, ita demum iidem accipere possint, si oneribus antea impositis, ita satisfecerint, ut nova quoque onera obire valeant alioquin omnino abstineant ab hujusmodi elemosynis, etiam sponte oblati, in futurum recipiendis, & Capsulas auferant: Queritur, An hoc Decretum prohibeat absolvi, quo minus accipiant novas elemosynas ij, qui acceptis non satisfecerunt, & quid, si longo tempore possint omnibus satisfacere?

3. Undecimò, quid offerentes elemosynas, audito impedimento, consentiant, ut Sacerdos Missas celebret, cum primum poterit?

4. Duodecimò, An pena interdicti, & alia apposita in eodem Decr. afficiant tam eos, qui accipiunt elemosynas contra formam ibi præscriptam, quam eos, qui non auferunt Capsulas

Capulas ab Ecclesiis ut ibidem prescribitur.

27. Decimotertiò, An in hoc Decreto comprehendantur illa Capsula, quæ apponi solent in Ecclesiis in die Commemorationis omnium Defunctorum, & vulgo dicuntur Calle de Morti?

28. Decimoquarto, An Administratores Ecclesiæ magna devotionis, & concursus possit elemosynas pro Missis celebrandis accipere, si iisdem Missis, non nisi post longum tempus satisfacere valeant, ne alias cultus Ecclesiæ, & devotio, ac concursus Fidelium, & aiunt minuantur?

29. Decimoquinto, quia prohibitio dicti Decreti videtur aliquibus directæ solis Capitulis, Collegiis, Societatibus, Congregationibus, nec non omnibus & singulis Ecclesiasticis, & piorum locorum tam secularium quam regularium Superioribus, de quibus sit expressa mentio, non autem privatis Sacerdotibus, qui tantum comprehenduntur sub clausula Generali, (& alios ad quos pertinet) supplicatur pro opportuna declaratione.

30. Sacra Congreg. Cardinalium Concilij Trident. interpretum, auctoritate sibi à Sanctiss. D. N. attributa: ad singula dubia superius proposita, ad hunc modum respondit.

Ad primum, etsi legatum sit adeo tenue, nihilominus pro dicta reductione oneris, ut supra imposuit ab iis, ad quos pertinet, Sedem Apostolicam esse adeundam quæ absque ulla impensa id statuet, quo magis in Domino e re esse iudicaverit. Verumtamen, si in ipsa beneficii erectione, expresse cautum fuerit ut liceat Episcopo in iunctum onus reducere ac moderari legem hanc fundationis, quam Decreta hac de re edita non sustulerunt esse validam, & observandam.

31. Ad Secundum, esse intelligendum de prescriptione facta ab eo, qui elemosynam tribuit, non autem ab Ordinario: quod si tribuens elemosynam, numerum Missarum celebrandarum non prescripserit, tunc tot Missas celebrari debere, quot prescripserit Ordinarius secundum morem sue Civitatis, seu Provinciae.

22. Ad Tertium teneri.

13. Ad Quartum, Sacerdotes, quibus diebus tenentur Missas celebrare, ratione beneficii, seu Capellanie, legati, seu salarii, si elemosynas pro aliis etiam Missis celebrandis susceperint, non posse eadem Missa utrique obligationi satisfacere.

34. Ad Quintum censuit ubi nullam certam elemosynam testator reliquit, esse ab Episcopo prescribendam elemosynam congruam, quæ respondeat oneribus Missarum celebrandarum, secundum morem Civitatis, vel Provinciae.

35. Ad Sextum, ita esse intelligendum.

36. Ad Septimum respondit, permittendum non esse, ut Ecclesiæ, vel loca pia, aut illorum administratores ex elemosynis Missarum celebrandarum ullam utcumque minimam portionem retineant ratione expensarum quas habent in Missarum celebratione, nisi cum Ecclesiæ, & loca pia alios non habeant redditus quos in usum earundem expensarum erogare licet possint, ac tunc quam portionem retinebunt nullatenus valere excedere valorem expensarum, quæ pro ipsorum Missarum Sacrificio necessario sunt subeunda; ac nihilominus, eo etiam casu curandum esse ut ex pecuniis, quæ supersunt expensis ut supra deductis, absolventur tot Missæ celebrantur, quot prescriptæ fuerint ab offerentibus elemosynam.

37. Ad Octavum, non habere locum, sed satis esse, ut Rector Beneficii, qui potest Missam per alium celebrare, tribuat Sacerdoti celebranti elemosynam, congruam, secundum morem Civitatis, vel Provinciae, nisi in fundatione beneficii aliud cautum fuerit.

38. Ad Nonum debere absolute integram elemosynam tribuere Sacerdoti celebranti, nec ullam illius partem sibi retinere posse.

39. Ad Decimum respondit, non prohibere absolute ne propterea, oneribus iam susceptis, non satisfecerint, posse tamen denovo etiam onera suscipere Missarum celebrandarum, modo infra modicum tempus possint omnibus satisfacere.

40. Ad Undecimum, quamvis onera suscepta infra modicum tempus adimpleri nequeant, si tamen tribuens elemosynam pro aliarum Missarum celebratione id sciatur, &

conscientia ut illa tunc celebrentur cum suscipiente suis factum fuerit: decretum non prohibere quæ in casu elemosynæ suscipiantur pro ipsa Missa, seu factoris consensum celebrandis.

41. Ad Duodecimum, has penas non habere locum, suscipiendo onera perpetua Missarum celebrandarum, licentia Episcopi, vel epus Generalis, an Provincialis.

42. Ad Decimumtertium, comprehendit.

43. Ad Decimumquartum, non posse nisi de elemosynis, qui elemosynas tribuant, ut supra in responso ad undecimum.

44. Ad Decimumquintum, comprehendit etiam Sacerdotes.

§. II. Super illud §. Primi in 7. Distincte præbuit Vbi vetatur Episcopis, & Generalibus, ne onera Missarum,

1. Casus est huiusmodi. In Ecclesiâ v. g. Sancti Petri adest obligatio singulis diebus celebrare unam, vel plures Missas, sed deficientibus paucioribus casus redditibus ad hunc finem assignatis, nisi ad computo, nunc non sufficit pecunia, nisi ad solas in hebdomada. Quaritur, An Episcopi, & Generalis Religionum, respectivè pro suis, hodie (nam olim præstant ex Trident. sess. 25. de reformat. cap. 4.) possint ut omittis cæteris, duæ prædictæ Missæ dimittantur, brentur?

2. Sacra Congregatio respondit supra n. 7. Non potest esse ad Pontificem recurrendum.

Et quia quæsitum fuit, an quando ita tenetur, evasit legatum, seu redditus, ut non inveniantur redditus, qui velint tantum onus cum tam parva elemosyna subire: & si recurratur ad Pontificem, totum vel pars redditus in necessariis expensis consumenda sit, inquam, tunc possit Episcopus? Respondit eadem Congregatio supra §. 1. num. 20. adhuc esse recurrendum ad Pontificem: & tunc solum posse Episcopum, quia ipsa Beneficii erectione fuit fortè expresse concelsum, ut id Episcopus possit.

Quando ex voluntate fundatorum, vel dantium elemosynam pro Missis ea elemosyna data est ad cultum Ecclesiæ, vel Dei, nunquam posse Episcopum recurrendum, quia iam de illis non potest amplius disponere, dum putat Viricelli tract. 3. quest. mor. §. 5. contra Leonem Castrum. Verum ego hos sequor non Viricellum, sed quando in limine fundationis ipse fundator voluit, ut id possit Episcopus Ecclesiæ iudicatur acceptatæ, quæ eam fundatoris dispositionem. Non igitur tunc dicitur donans, qui supponitur mortuus, sed tunc quando testatus est, & cuius voluntatem acceptavit Ecclesiæ, &c.

Responsionem S. Congregationis numero prædicta latam absolute, & sine ulla interpretatione amplius Diana, aliis, meque etiam citato. Lege. hanc, qui docet Gubernatores Ecclesiæ non posse recurrendum ad Pontificem, ex eo, quod hereditas facta sit difficultatis causa, & ferè decocta.

Non illud (ferè) nam si sit omnino decocta, & culpa Ecclesiæ perierit, ad nihil Ecclesiam obligantur, mus infra §. 4. n. 89.

Dices Sicuti se habet totum ad totum, sic pars ad partem, sed Sacerdos, seu Ecclesiæ potest totum, vel partem Missarum negligere, si totus census sine sua culpa perierit, ut inferius dicemus §. 3. num. 89. citato. Ergo si pars census sui perpetui oneris sine sua culpa perierit, vel Ecclesiæ poterit partem oneris negligere, si pars census sui perpetui oneris sine sua culpa perierit, Ita discurrunt contra nos Bordonus, & Aversa prædicta Dianæ part. 10. tract. 16. resol. 65. citati, sed non ex parte Diana, qui addit, idem probabile putari à Francisco de Lugo. Confirmant: quia quilibet potest ad iudicium reducere contractum; si igitur census deficit ex parte quilibet poterit onus censui additum juxta partem